

Jógvan
Zachariassen
BLOGGAR

BARNAUPPALING

Vit hövdu verið gift í seks, áttu tvey börn og hövdu nóg eftir at læra. Vóru júst flutt til Skotlands, har avbjóðingarnar av familjulívi, arbeiði, at vera foreldur og finna nýggjar vinir stærdu okkum beint í eyguni. Tá stutt tíð var fráliðin kom eg at kenna ein mann, sum bleiv ein signing í lívi mínum. Hann var væl eldri enn eg og lívsroyndirnar hövdu gjørt hann til ein vísan og eyðmjúkan mann. Hann bleiv á mangan hátt mín fyrmynd, mentorur og góði vinur.

Ein dagin tosaðu vit um børn og barnauppalning, og eg spurdi hann, hvørji ráð, hann kundi geva einum ungum pápa sum mær? Svárið kom í eini hugleiðandi samrøðu, sum eg kóki niður í nakrar setningar til okkum øll at læra av:

“Eg hevði viljað dugað betur at víst børnunum, hvussu nóg eg elski mammu teirra. Tí børn, sum uppliva, at foreldrini gera kærleikan fyri hvørjum øðrum sjónligan, fáa ein tryggleika og eina javnvág í tilveruni, sum neyvan fæst á betri hátt.”

“Eg hevði viljað dugað betur at lurta. Tí foreldur, sum lurta eftir børnunum, tá tey

eru lítil, fáa børn, sum fara at lurta eftir ella teimum, tá tey eru gomul.”

“Eg hevði viljað dugað betur at latið børnini kent seg `heima' heima. Tí børn, sum uppliva heima við hús, at tey hava týdning, fara at kenna at tey hoyra til, hoyra heima, og tað er ein grundleggjandi kensla, ið fylgir børnunum alt lívið.”

“Eg hevði viljað givið teimum meiri av tíð míni. Tí hvussu mangan siga vit ikki, 'Bíða eitt sindur!' Men um vit taka okkum stundir til børn okkara, tá tey eru lítil, so fara tey at hava stundir til okkara tá tey eru vaksin.”

“Eg hevði viljað givið teimum stórri gleði og meiri stuttleika heima. Glatt hjarta gevur góða heilsubót og foreldur, sum ikki eru bangin fyri at spæla við børnini, syngja, flenna, renna og tuska, og veltast á gólvinum, fylla heimið við gleði, stuttleika og frælsi.”

“Eg hevði viljað duga betur at róst teimum og víst teimum takksemi. Tí tað sigur børnunum, at vit elska tey fyri tað, tey eru, og eru takksom fyri tað, tey gera. Tað hjálpir teimum at finna javnvágina millum at vera (sjálvskensla) og at gera (sjálvsálit).”

“Eg hevði viljað verið meira friur av ótt-

anum fyri, hvat onnur halda. Tí foreldur, sum gera børnini til trælir av krøvum teirra um fullkomleika, einans fyri at siggja gott út í eygunum hjá øðrum, bliva sjálvi fangar í øðini um, at børnini einans eru menniskju, eins og øll onnur.”

Í dag eiga vit trý børn, sum nú eru vaksin, men eg hugsar mangan um vegleiðingina, sum góði, gamli, skotski vinur mín gav mær. Eg sigi mangan, sum hann segði: “Eg hevði viljað dugað betur...”

Men tá alt kemur til alt, so er tað mangan eg, sum fekk og lærði meiri enn tað, ið eg gav á ferðini sum foreldur og uppalar av børnunum okkara. Tað er mangan ígjøgnum signingarnar og avbjóðingarnar sum foreldur, at børnini lærdu meg at traðka í karakter og taka ábyrgd. At eg í royndunum við at royna at læra tey, sjálvur lærði at biðja um fyrigeving, tá eg hevði sært tey. Sjálvur fekk eina økta tilvitan um týdningin av, at eg opnaði hjartað mítt, tá eg heldur hevði hug at lata tað aftur og svaraði aftur við kærleika, tá eg hevði hug at geva aftur at somu skuffu. Ongantíð áður, fyrr enn sum pápi, hevði týdningurin av at liva orðini, eg segði, verið meiri sjónligur og umráðandi.

At geva seinasta bitan, heldur enn at eta hann sjálvur. At sita uppi og lurta, tá eg heldur hevði viljað lagt meg ella at hjálpt við føroyska stílinum, heldur enn sjálvur at skriva. Á so óteljandi nógvar ymiskar hættir, bleiv eg signaður í royndum mínum at læra tey. Eg lærði at seta egin rættindi til síðis fyri at geva børnunum rúm. At byggja brýr, tá eg heldur hevði hug at skera av. Ikki minst lærði eg týdningin av at seta mörk, tá eg heldur hevði hug, ikki at latast um vón og at tað vóru tíðir, evnir og umráðir, har eg gav børnunum okkara meiri, við at geva teimum minni.

Barnauppalning er ein tann truplasta uppgávan í lívinum og sum strekkir seg yvir longsta partin av lívi okkara. Eingin okkara ger tað fullkomið. Eingi børn eru eins. Og øll foreldur kunnu hava ágóða av vegleiðing. Tí er tað gott at hava vinir og vegleiðarar, sum eru komin longur, eru vísari og hava fleiri royndir enn vit. Vinir, sum kunnu peika okkum á leið og geva góð ráð, uttan at siga júst, hvat vit skulu gera. Og gleðiliga speiðsemið við øllum er, at barnauppalning ger ikki einans børnini klár til lívið, men foreldrini við.